

AGRAARIKYSYMYS JA VALLANKUMOUKSEN VOIMAT

Trudovikkien ja Talonpoikaisliiton jäsenten äänenkannattaja „Trudovoi Narod” lehti on määritellyt Duuman voima-suhteet maakysymyksessä, talonpoikaiston „elämänkysymyksessä”.

„Työkansan etujen nimessä voivat maakysymyksessä olla yksimielisiä trudovikit (100), kansansosialistit (14) ja sosialistivallankumoukselliset (34); yhteensä 148 henkeä. Olettakaamme, että myöskin sosialidemokraatit (64) monissa maakysymystä koskeissa kohdissa yhtyvät heihin, siis yhteensä 212 henkeä.

Ja kaikkia heitä vastaan tulevat maakysymyksessä olemaan kadetit (91), puolalainen koolo (46), puolueettomat (52), lokakuulaiset ja maltilliset (32),— yhteensä 221 henkeä.

Vastaan on enemmän. Emme ottaneet lukuun muhamettilaisia (30) emmekä kasakkoja (17); voi olla, että parhaassa tapauksessa puolet heistä yhtyy vasemmistolaisiin, puolet oikeistolaisiin: kuitenkin on trudovikkien maalain vastustajia enemmän kuin sen kannattajia”.

Tästä laskelmasta on vielä jätetty pois monarkistit (22), mutta näiden lukuunottaminen vain vahvistaa trudovikkien johtopäätöstä.

Tuo johtopäätös on mielenkiintoinen kahdessa suhteessa: ensinnäkin se valaisee peruskysymystä, joka koskee yhteiskunnallisten voimien suhdetta Venäjän nykyisessä vallankumouksessa; toiseksi se auttaa selvittämään, mikä merkitys Duumalla ja duumataistelulla on vapausliikkeessä.

Kaikki sosialidemokraatit ovat varmoja siitä, että tapahtuvan yhteiskunnallis-taloudellisen kumouksen sisällön puolesta vallankumouksemme on *porvarillinen*. Se merkitsee sitä, että kumous tapahtuu kapitalististen tuotantosuhteiden pohjalla ja että kumouksen kiertämättömänä tuloksena on nimenomaan näiden tuotantosuhteiden edel-

leen kehittyminen. Yksinkertaisemmin sanoen: koko yhteiskunnallisen talouden alistaminen markkinain valtaan, rahan valtaan *säilyy* myöskin mitä täydellisimmän *vapauden* vallitessa ja siinäkin tapauksessa, kun taistelussa *maasta* talonpojat saavat mitä täydellisimmän voiton. Taistelu maasta, taistelu vapaudesta on taistelua porvarillisen yhteiskunnan olemassaolon ehdoista, sillä *pääoman* herruus säilyy demokraattisimmassakin tasavallassa ja siirtyköönpä „kaikki maa kansalle” miten tahansa.

Henkilöstä, joka ei tunne Marxin oppia, saattaa tällainen katsantokanta tuntua kummalliselta. Mutta sen oikeellisuudesta ei ole vaikea päästä varmuuteen: ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleen Ranskan suuri vallankumous ja sen tulokset, Amerikan „vapaiden maiden” historia j.n.e.

Nimittäessään nykyistä vallankumousta porvarilliseksi sosialidemokraatit eivät lainkaan tahdo madaltaa sen tehtäviä, vähentää sen merkitystä. Päinvastoin. Työväenluokan taistelu kapitalistiluokkaa vastaan ei voi kehittyä kyllin laajaksi eikä päättyä voittoon niin kauan kuin ei ole kukistettu proletariaatin aikaisempia historiallisia vihollisia.

Sen vuoksi proletariaatin tärkeimpänä tehtävänä nykyyhetkellä on mitä täydellisimmän vapauden hankkiminen ja tilanherrain (maaoorjuudellisen) maanomistuksen mitä perinpohjaisin hävittäminen. Vain sellaisessa toiminnassa, joka on täynnä vanhan, puolittain maaorjuudellisen yhteiskunnan demokraattista murskaamista, proletariaatti voi itsenäisenä luokkana täysin voimistua, voi täydellisesti erottaa omat erikoiset, s.o. sosialistiset tehtävänsä „koko oikeudettoman kansan” yhteisistä demokraattisista tehtävistä ja turvata itselleen parhaimmat edellytykset mitä vapaimpaan, laajimpaan ja voimaperäisimpään taisteluun sosialismin puolesta. Porvarillis-demokraattisen vapausliikkeen ollessa vielä kesken, kun sitä ei ole viety loppuun saakka, proletariaatti joutuu kuluttamaan paljon enemmän voimiaan yleisdemokraattisten, s.o. porvarillis-demokraattisten tehtävien kuin proletaaristen luokkatehtävien, s.o. sosialististen tehtävien ratkaisemiseen.

Mutta voiko sosialistinen proletariaatti suorittaa porvarillisen vallankumouksen itsenäisesti ja olla sen johtavana voimana? Eikö käsite porvarillinen vallankumous merkitse sitä, että sen voi suorittaa vain porvaristo?

Menshevikit kallistuvat usein tälle katsantokannalle. Mutta tuo katsantokanta on marxilaisuuden irvikuva. Porvarillinen — yhteiskunnallis-taloudelliselta sisällöltään porvarillinen — vapausliike ei liikkeellepanevien voimiensa puolesta ole sellaista. Sen liikkeellepanevinä voimina ei voi olla porvaristo, vaan proletariaatti ja talonpoikaisto. Miksi tämä on mahdollista? Siksi, että proletariaatti ja talonpoikaisto kärsivät maaorjuuden jätteistä vielä enemmän kuin porvaristo, ne tarvitsevat vieläkin kipeämmin vapautta sekä tilanherrojen harjoittaman sorron hävittämistä. Porvaristolle sitävastoin on täydellinen voitto vaarallista: proletariaatti tulee käyttämään täydellistä vapautta porvaristoa vastaan, ja sitä helpommin se sitä käyttää, mitä täydellisempi on vapaus, mitä perusteellisemmin on hävitetty tilanherrojen valta.

Siitä johtuu, että porvaristo pyrkii lopettamaan porvarillisen vallankumouksen puolitiehen, puolinaiseen vapauteen, sopimuksentekoon vanhan vallan ja tilanherrojen kanssa. Tämä pyrkimys perustuu porvariston luokkaetuihin. Se ilmeni jo vuoden 1848 Saksan porvarillisessa vallankumouksessa niin räikeästi, että kommunisti Marx suuntasi silloin proletarisen politiikan kärjen taisteluun „sovittelevaa” (Marxin sanonta) liberaalista porvaristoa vastaan ⁸⁶.

Meillä Venäjällä porvaristo on vieläkin pelkurimaisempaa, proletariaatti sen sijaan on paljon tietoisempaa ja paremmin järjestäytynyttä kuin Saksan proletariaatti v. 1848. Meillä porvarillis-demokraattisen liikkeen täydellinen voitto on mahdollinen vain vastoin „sovittelevan” liberaalisen porvariston tahtoa, vain siinä tapauksessa, jos demokraattisen talonpoikaiston joukot lähtevät proletariaatin mukana taisteluun täydellisestä vapaudesta ja kaikesta maasta.

Toinen Duuma on vahvistanut tämän arvion vieläkin havainnollisemmin. Nyt ovat talonpojatkin ymmärtäneet, että liberaalisia porvareita, kadetteja, on pidettävä oikeistolaisina, mutta talonpoikia ja työläisiä vasemmistolaisina. Tosin „trudovikit”, kansansosialistit ja eserrät horjuvat alituisesti porvariston ja proletariaatin välillä ja ovat vähän väliä osoittautuneet *tosiasiallisesti* liberaalien poliittisiksi *perässäkulkijoiksi*. (Äänestäminen Golovinin puolesta, „vaitiolotaktiikka”, suostuminen siihen, että budjetti annetaan valiokuntaan y.m., j.n.e.⁸⁷) Nuo horjahtelut eivät

ole satunnaisia. Ne johtuvat pikkuporvariston luokkaluonteesta.

Miksi kadetteja on pidettävä oikeistolaisina sellaisessa polttavassa kysymyksessä kuin on maakysymys? Siksi, että kadettien agrariipolitiikka on itse asiassa *tilanherrain* politiikkaa. Kadettilainen „pakollinen luovutus” on tosiasiallisesti sitä, että *tilanherrat pakoittavat talonpojat suorittamaan häviöön saattavia* lunastusmaksuja, sillä todellisuudessa *tilanherrat tulevat määrittelemään* sekä lunastusmaksujen että verojen suuruuden: paikkakunnilla tulee tilanherroilla ja virkamiehillä olemaan enemmistö maakomiteoissa (ensimmäisessä Duumassa kadetit vastustivat maakomiteoiden valitsemista yleisellä äänestyksellä), ja yleisvenäläisessä keskuslainsäädännössä tulevat tilanherrat pitämään yliherruutta Valtakunnanpuolueen y.m. kautta. Kadettien „liberalismi” on porvarillisen asianajajan liberaalisuutta, asianajajan, joka *hieroo sovintoa* talonpojan ja tilanherran välillä ja hieroo sitä *tilanherran eduksi* *.

Siirrymme toiseen kysymykseen. Kadetit ja oikeistolaiset ovat Duumassa enemmistönä. „*Kuinkas siitä selviydytään?*” kysyy „Trudovoi Narod”. Vastaus on hyvin yksinkertainen: jotta „*siitä selviydyttäisiin*”, on nouseva duumalaista sanaharkkaa korkeammalle.

Se olisi välttämätöntä siinäkin tapauksessa, jos vasemmistolaiset olisivat enemmistönä Duumassa, sillä Duumalla ei ole valtaa ja Valtakunnanpuolue *„parantaa”* tilanherrojen eduksi *jokaisen* Duumassa hyväksytyt lakiluonnokset. Se on välttämätöntä nytkin — välttämätöntä objektiivisen historian mielessä eikä subjektiivisen puoluekantaisuuden mielessä: *ilman sitä* maakysymys voidaan ratkaista *vain* tilanherrojen eduksi.

„Nashe Eho” № 7,
huhtikuun 1 pnä 1907

Julkaistaan „Nashe Eho” lehden
tekstiin mukaan

* Lisäksi mainitsemme sen „Retshissä” olleen lauseen johdosta, että kadettien tilanherramaisesta luonteesta voidaan puhua vain joukkokokouksissa, seuraavaa: tunnetun kirjan „II Valtakunnanduuman jäsenet” (Pietari, 1907) mukaan olemme laskeneet selviä kadetteja olevan 79, ja heidän joukossa on 20 tilanherraa. Mainitsemme *Tutshkovin, Boguslavskin, Bytshkovin, Bakuninin, Roditshevvin, Bogdanovin, Salazkinin, Tatarinovin, Stahovitshin, Ikonnikovin, Saveljevin, Dolgorukovin, Tshelnokovin, Golovinin*, molemmat *Pereshinin, Volotskin, Jordanskin, Tshernosvitovin*. Alleviivatut ovat aatelismarsalkkoja, maapiiripäällikköjä ja zemstvohallintojen puheenjohtajia.